

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΛΑΪ' ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

5.—

6.

Σιγά σιγά ο Παύλος άρχίνησε νά τρώει και τó βράδι στό σπίτι του Αερóυ. Χειμώνας είτνε, πού νά τρέχει έξω, έπειτα έτσι γλύτωνε και τά μπλεξιμάτκ με φίλους και τά κακονύχτικ.

Ένας ύπνος πιά τούς χωρίζε. Όλη μέρα μαζί. Πότε στό γραφείο του Παύλου, πότε στό σκλονάκι με τó πιάνο, πότε στην τραπεζαρία. Καμιά φορά με τίς χειμωνιάτικες λιακάδες και περίπατο. Όχι όμως οί δυό τους. Ή κ. Πραξιθέα, ή ο Αερós, μαζί. Και νά, ó λόγος πού την Άλίκη δεν την ευχαριστούσε και τόσο ó περίπατος. Μά ούτε τόν Παύλο. Νάτνε νά βγαίνουν οί δυό τους μοναχά, άλλο ζήτημα.

Ένα βράδι ó Αερós, ότó τραπεζί, με τή συνηθισμένη του ελευθεροστομία, είπε :

— Βλέπω με χαρά μου, Παύλο, πώς από καιρό ένας ύπνος μοναχά σε χωρίζει από μάς. Νά σου δώσουμε την Άλίκη, νά μη σε χωρίζει ούτε ó ύπνος!

— Σε καλό σου, Σταμάτη!... Τι λόγια είν' αυτά μπροστά στα παιδιά! τού παρατήρησε ή κ. Πραξιθέα.

Ή Άλίκη κατακοκκίνισε. Ό Παύλος λέξη δεν ξεστόμισε. Κέρωσε. Κι ó Αερós βλέποντας την έντύπωση πού κάμανε τά λόγια του, είπε :

— Μωρέ, γιά νά περνάει ή ώρα τά λέμε αυτά!... Κουδέντες τού άέρα!...

Τίς άποκριές ó Αερós είχε καλέσει μερικούς φίλους ένα βράδι σπίτι. Νά ξεσκάσουμε και λίγο, νάν τó σκούξουμε! Τι διάολο! Καλογερίστικη ζωή θά περνάμε; Είχαν έρθει λοιπόν αρκετοί φίλοι, είχαν έρθει και κορίτσια αρκετά, καθώς και νέοι, ή μεσιανή τριφυλλη- πόρτα πού έωνε την τραπεζαρία με τó σκλονάκι είχαν άνοιχτεί πέρα πέρα, διάπλατα, είχανε λυθεί και τά κρεβάτια στίς κρεδατοκάμαρες, και δός του πιά χορός και πιάνο και φαγοπότι και γέλιχ. Ή κρεδατοκάμαρη του Αερóυ είχε μεταβληθεί σε πρόχειρη τραπεζαρία. Έκει μέσα τόχε στρώσει λοιπόν ó Αερós με κάτι μεσόκοπους, παλιούς συντρόφους του τούς περισσότερους, στό φαγοπότι, κι ó Παύλος, πού πειραζότανε νά βλέπει την Άλίκη νάν τή χορεύει ó ένας κι ó άλλος κρεμάνταλάς, είχε άποτραβηχτεί στην τραπεζαρία και τότπουε κι αυτός.

Κατά τά μεσάνυχτα ξαναμπήκε στή σάλα. Είτνε και λίγο στό κέφι. Τό κρασί τόν είχε ζαλίσει λίγο. Ή Άλίκη κρατώντας στό ένα της χέρι ένα γυάλινο δισκάκι με ρακογυάλια και στ' άλλο ένα μπουκάλκι με λικέρι, πήγαινε σε κείνους πού δέ χορεύανε μά καθόντουσαν γύρω στή σάλα και τούς κερνούσε.

Ζύγωσε και τόν Παύλο.

— Τι έγινες άπόψε; Όλο με τή γερούσιχ... Θά πάρεις ένα λικέρι;

— Όχι! Κάθισε!...

Και την κάθισε στην πλαγινή του κρέκλκ. Τό δισκάκι και τó μπουκάλι τάπίθωσε σ' ένα πλαγινό τραπέζάκι.

— Κάθισε νά κουδεντιάσουμε, τής είπε.

— Άπόψε:

— Ή ποτέ!

Τό «ποτέ» τόπε μ' έναν τόνο βαρύ και τής έπικσε άμέσως τó χέρι.

— Τι κάνεις; τούπε. Μάς βλέπουν! και προσπάθησε νάποτύρει τó χέρι της. Ό Παύλος δεν τής τάφνε.

— Κι εμάς βλέπουν; τή ρώτησε.

— Μά θά κκοθάλουν!... Μάς βλέπει κ' ή μητέρα!... Νά, άντικρύ στόν καναπέ κάθεται και κάρφωσε τά μάτια της άπάνου μας!...

— Αϊ, κι εμάς βλέπουν, τί πειράζει: Δέ θά γίνεις γυναίκα μου;

— Γυναίκα σου; ρώτησε τó κορίτσι ξαφνιασμένο.

— Δεν τó θέλεις;

— Έγώ; ρώτησε τρέμοντας από συγκίνηση. Μά πότε;...

— Στάσου!

Σηκώθηκε από τή θέση του και τράβηξε ίσια στην τραπεζαρία. Μόλις μπήκε έγενεψε τού Αερóυ νά σηκωθεί.

— Βρέ, κάτσε νά πιούμε!

— Μιά στιγμή, σά; παρακαλώ!...

Ό Αερós σηκώθηκε και τονέ ζύγωσε.

— Αϊ, τί θέλεις; τονέ ρώτησε.

— Με δίνετε την Άλίκη γυναίκα; τούπε ξερά κι άπερίφραστα. Ό Αερós ξαφνιαστικε.

— Μιλάς σοβαρά, παιδί μου;

— Μά τί; παίζουμε;

— Τότε μένει κάτι άκόμα...

— Ποιό; ρώτησε συγκινημένος ó Παύλος.

— Νά δούμε εσέ θέλει και τó κορίτσι.

— Έλπίζω...

— Νάν τή ρωτήσουμε!... και πήγε στην πόρτα και τή φώναξε. Ή Άλίκη ήρθε.

— Άκουσε δώ, παιδί μου. Ό Παύλος σε ζήτησε γυναίκα του... Τονέ θέλεις; Πές λεύτερα τή γνώμη σου. Έγώ δέ θέλω νά 'σ' έπηρεάσω... Έσύ θά ζήσεις μαζί του κι όχι εγώ... Λοιπόν περιμένω νά...

— Ή αυτόν ή κανέναν άλλονε! τόν άντίκοψε ή

Ἄλκιη, βλέποντας πῶς τὰ λόγια τοῦ πατέρα της τελιωῦν δὲ θόχανε.

— Μωρέ, μὴν παίρνεις φωτιά ἔτσι ἀμέσως ἀμέσως! Σκέψου καὶ λιγάκι...

— Σκέφτηκα ἀρετὰ, πατέρα, καὶ τὰποφάσισα!..

Ἡ αὐτὸν ἦ κανέναν ἄλλον!

— Τότε μὲ τὴν εὐχή μου!...

Καὶ τοὺς ἔνωσε τὰ χέρια καὶ δώσανε μπρός του τὸ πρῶτο φιλὶ. Ἐπειτα τοὺς πήρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τοὺς ἔσυρε στὴ σάλα.

— Σταθῆτε! φώναξε στοὺς γλεντοκόπους. Ἐχω κάτι σπουδαῖο νὰ σὰς ἀναγγεῖλω!

Τὸ πιάνο, ὁ χορὸς, οἱ κουδέντες πάψανε. Τὸ ἐπίσημο ὄψος τοῦ Λερός ἀπλώσε σιγὴ σὲ βλα.

— Ἀπόψε, εἶπε, ἀρραβωνιάζω τὴν κόρη μου μὲ τὸ δικηγόρο κ. Παῦλο Κιτραμά!... Καὶ θὰν τὸ βροντίξουμε ἴσως τὸ πρῶτ'... Δὲν ἔχει κανέναν νὰ φύγει!...

— Καλὰ στέφανα! καλὰ στέφανα!

— Νὰ ζήσουνε!

— Ταιριασμένο ζευγάρι!

Κι ἄλλα τέτια, συνειθισμένα, εὐκλήθηκαν οἱ καλεσμένοι καὶ μόνο ἡ κ. Πραξιθέα δοκίμασε νὰ λιγοθυμήσει ἀπὸ τὴ συγκίνηση.

— Ἔτσι ξαφνικὰ τὰ κάνει πάντα ὁ Λερός, εἶπε ἅμα τὴ συνεφέρκανε, μὰ δὲν πειράζει! Ἄς εἶναι ἔτσι καλὰ κι ὅς εἰν' καὶ ξαφνικὰ!

Τὸ γλέντι κράτησε ὥς τὰ ξημερώματα. Σ' ὅλο αὐτὸν τὸν καιρὸ οἱ ἀρραβωνιασμένοι, ἀποτραδηγμένοι σὲ μιὰν ἄκρη, ἀδιαφοροῦσαν γιὰ βλα πού γύρω τοὺς γινόντουσαν. Ζούσανε στὸν κόσμον τοὺς αὐτοί, στὸ δικό τους κόσμον, πού κείνη τὴ νύχτα πιστέψανε κιόλας πῶς τονὲ δημιουργήσανε.

7.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὕστερα ἀπὸ λιγοστὸ καὶ τραγμμένο ὕπνο, σὰ σηκώθηκε ὁ Παῦλος τὰπομεσήμερο καὶ νίφτηκε καὶ ξαπλώθηκε σὲ μιὰ μουσαμαδένια πολτρώνα πούχε στὴν κάμαρά του νὰ καπνίζει τὸ τσιγάρο του, συλλογίστηκε πῶς δὲν εἶναι πιά λεύτερος.

— Διάβολε! μουρμούρισε.

Μὰ σὲ λίγο σὰ νὰ καλοσκέφτηκε, ἡ μορφὴ του ἰλάρωσε καὶ ἀπὸ τὸ στόμα του, μᾶζ' μὲ τὸν καπνὸ τοῦ τσιγάρου, ξεφύγανε καὶ τὰ λόγια:

— Σκλαδιά μὰ μὲ ἄλυσίδες τριανταφυλλένες!

Ντύθηκε καὶ μπῆκε στὴς ἀρραβωνιαστικιάς του. Τονὲ δεχτήκανε μὲ ἀνοιχτὴ ἀγκαλιά. Ὁ Λερός καὶ ἡ κ. Πραξιθέα πήρανε ἀμέσως ἀπέναντί του θέση πατέρα, προστατευτική. Ἡ Ἀλίκη ὕστερ' ἀπὸ τὸ ἀπαραίτητο φιλὶ τὸν τράβηξε παράμερα, στὴν κάμαρά της.

— Πάμε νὰν τὰ ποῦμε! τοῦ εἶπε.

— Στάσου, παιδί μου, μὴ μᾶς τὸν παίρνεις! Τονὲ θέλουμε καὶ μεῖς!.. παρατήρησε ὁ Λερός.

— Βέβαια, τονὲ χρειάζομαστε καὶ μεῖς! πρόστεσε ἡ κ. Πραξιθέα.

— Τί νὰ τὸν κάνετε; ρώτησε ἡ Ἀλίκη.

— Μὰ πῶς τί νὰ τὸν κάνουμε! εἶπε ὁ Λερός. Γάμος θὰ γίνει, πρέπει νὰ μιλήσουμε καὶ γιὰ τὴν προίκα! Διάολε! Ἀτοίγγανι δὲν εἴμαστε!

Ὁ Παῦλος τότε διαμαρτυρήθηκε.

— Γιὰ τὴν προίκα δὲ μὲ νοιάζει ἐμένα!... Ἐγὼ τὴν Ἀλίκη σὰς ζήτησα, ὅχι τὴν προίκα!...

— Καλὸς ὁ λόγος σου, μπρὲ παιδί, μὰ... ἀντίσχοψε ὁ Λερός.

— Κανονίστε τα ἐσεῖς ἔπως τὰ θέλετε! εἶπε ὁ Παῦλος καὶ ἀποτραδήχτηκε μὲ τὴν Ἀλίκη νὰ ποῦνε τὰ δικά τους.

Ὁ Λερός ἐπέμενε νὰ γίνει ὁ γάμος, ἀφοῦ πρῶτα πάρει ὁ Παῦλος καὶ τὴν ἀδεία του. Ἡ Ἀλίκη δὲν ἤθελε οὔτε νὰν τὰκούσει αὐτό. Ὁ γάμος νὰ γίνει μιά, ὅρα ἀρχύτερα. Τί νὰ περιμένουνε τὴν ἀδεία! Τὴν παίρνει κ' ὕστερα ἀπὸ τὸ γάμο. Μήπως ὁ Παῦλος δὲ θάχε ὅλη τὴν ἡσυχία του νὰ μελετήσῃ καὶ παντρεμένος; Ὁ Παῦλος οὔτε νὰ ἔλεγε οὔτε ὅχι. Ὅπως θέλανε!... Αὐτὸς γιὰ ἓνα μόνο φρόντιζε. Νὰ κυλᾶνε οἱ μέρες χαρούμενες, ὅπως κυλούσανε. Μακάρι πάντα ἔτσι κι ὅς μὴ γινότανε ὁ γάμος ποτέ. Εἶχε δ,τι ὀνειρευότανε κι δ,τι λαχταροῦσε: Γυναίκα δική του, ἄνθρωπο πού τὸν ἀγαποῦσε, σύντροφο πιστὸ στὸ ταξίδι τῆς ζωῆς. Γιὰ γάμους καὶ γιὰ προίκα λεφτὸ δὲν ἔδινε. Θέλανε καὶ τὴν ἀδεία τοῦ δικηγόρου; Νὰ τὴν πάρει κι αὐτὴ; τώρα; ἀργότερα; ὅποτε θέλουν. Ἡσυχὸ νὰ τὸν ἀφίσουνε μοναχά, ἡσυχὸ νὰ χαίρεται τὴν ἀγάπην του! Ἡ ζωὴ τοῦ ἀρραβωνιασμένου χρόνια λαχταροῦσε νὰ κρατήσῃ. Ξανάλεγε τὰ λόγια πούλεγε στὸ Πανεπιστήμιό. Ὁ τελειόφοιτος εἶναι ἡ καλύτερη κατὰστασι τοῦ νέου. Οὔτε φοιτητῆς εἶναι πιά κανεὶς οὔτε διδάχτορας. Κάτι ἀόριστο, θαμπό, δίχως φροντίδες καὶ δίχως εὐτύνας, ἓνα εἶδος μούχρωμα τῆς νεκρικής ζωῆς. Ἔτσι κι ὁ ἀρραβωνιασμένος. Τελειόφοιτος στὴ ζωὴ, πῆς. Οὔτε παντρεμένος, μὰ οὔτε κι ἀνύπαντρος. Ἐρωτεμένος μοναχά! Νά, ἡ εὐτυχία!

Τὰ συλλογιζότανε αὐτὰ καὶ χαμογελοῦσε, ἱκανοποιημένος μὲ τὸν ἑαυτὸ του. Ὡστόσο κι ὁ γάμος ἅμα ἦρθε, ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μῆνες, τέλος τοῦ Ἀπρίλη, δὲν τοῦ τάραξε καθόλου τὴ χαρὰ του. Τὴν Ἀλίκην τὴν ἀγαποῦσε τρελλά. Τὸν ἀγαποῦσε καὶ κείνη. Μὰ κ' οἱ ἄλλες τοὺς ὑπόθεσε, οἱ σχετικὰς μὲ τὸ γάμο, ἄσκημα δὲν πήγανε. Ὁ Λερός ἔδωσε τριάντα χιλιάδες προίκα στὴν κόρη του. Μὰ ὅχι βλα μετρητά. Μόνο πέντε χιλιάδες κι αὐτὲς σὲ δάνειο μὲ ὑποθήκη. Μὲ τίς ἄλλες εἰκοσιπέντε τοὺς ἀγόρασε ἓνα σπίτι δίπατο στὸ Κολωνάκι, πού θὰ μπορούσανε νὰ κάθονται, νὰ παίρνουν καὶ καμιά ἑκατοστὴ δραχμὴς τὸ μῆνα νοίκι. Τὸ σπίτι τὸγραψε στ' ὄνομα τῆς Ἀλίκης, προίκα ἀδιατίμητη, γιὰ νὰ μὴν μποροῦνε νὰν τὸ πουλήσουν τὰ παιδιὰ. Τῆς εἶχαν κι ὅλο τὸ νοικοκυριὸ τῆς δώσε, μοναχοκόρη, δλέπεις, κ' ἔτσι ὁ

Παύλος, πούχε ακόμα ἀράγωτα στην Τράπεζα μερικὰ παραδάκια, ὡς ἑπτὰ ὀχτὼ χιλιάδες, καλοπέρασε τὴν πρώτη χρονιά τοῦ γάμου του.

Οὕτε τὴν καλονιώσανε μάλιστα οἱ νιόπαντροὶ πότε καὶ πῶς κύλησε ἡ πρώτη χρονιά. Καθίσανε ἓνα δυὸ μῆνες, στὴν ἀρχή, στὸ Μαρούσι, τὸ καλοκαίρι ταξιδέψανε στὰ Δωδεκάνησα, ἓνα μῆνα δὴ καὶ ἄλλους καί, τὸ χυνόπωρο γυρίσανε στὴν Ἀθήνα καὶ καθίσανε ἓνα ἐνάμιση μῆνα μὲ τὰ πεθερικά τους, καὶ ἀρχῆς τοῦ χειμῶνα, σὰν ἐπιδιορθώθηκε καὶ κκινούργιεψε πιά δλωδιδόλου τὸ πάνου πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ τους, πῆγανε καὶ καθίσανε σ' αὐτό.

Σκέσας πολλὰς δὲν ἀνοίχανε. Καθόλου, πές. Θέλανε νὰ μένουν οἱ δυὸ τους, ἀπομονωμένοι μέσα στὸν παράδεισο τῆς ἀγάπης τους. Κ' ἐξὸν ἀπὸ τοὺς γονιοὺς τῆς Ἀλίκης καὶ ἀπὸ δυὸ τρεῖς ακόμα οἰκογένειες φιλικὰς τοῦ σπιτιοῦ τῆς, ἄλλους δὲ βλέπανε. Ἐνα δυὸ συνάδερφοι τοῦ Παύλου, ὄχι δικηγόροι, μὰ φιλόλογοι, πηγαίνανε ποῦ καὶ ποῦ σπῖτι τους κκνένκ βράδι. Μὰ καὶ αὐτοὶ σιγὰ σιγὰ ἀποτραδηχτήκανε γκατὶ σὰν πηγαίνανε κκνένκ βράδι νὰν τοὺς κρατῆσουνε συντροφιά, καὶ ὁ Παῦλος κ' ἡ Ἀλίκη δειχνανε μὲ τὸ φέρισμό τους, πῶς δὲ βλέπανε τὴν ὥρα νὰν τοὺς ἀδείασουν τὴ γωνιά καὶ νὰν τοὺς ἀφίσουν ἡσυχου.

Στὸ χρόνο πάνου γεννήθηκε τὸ πρῶτο τους παιδί. Εἴτανε κοριτσάκι καὶ τὸ χαρήκανε ὅλοι, ἐξὸν ἀπὸ τὸ Λερό ποὺ τῷθελε νᾶναι ἀγῶρι γὰ νὰν τὸ κάνει χωροφύλακα.

Τὸ κοριτσάκι τὸ βαφτίσανε καὶ τὸ εἶπαν Ἀννα, τῷνομα τῆς μητέρας τοῦ Παύλου.

— Τώρα νὰ κάμετε τὴν Πραξιθέα! εἶπε ἡ πεθερά.

— Ὅχι, τώρα θὰ γεννηθεῖ ὁ χωροφύλακας! φώναξε ὁ Λερός, στρήδοντας τὸ ἀρεϊμάνιο μουστάκι του.

8.

Μαζὶ μὲ τὸ πρῶτο παιδί ἦρθε καὶ τὸ πρῶτο σύγγεφο στὴν ἀγάπη τους. Ὁ Παῦλος ἓνα βράδι ἔφαγε ἔξω μὲ φίλους του, δίχως νὰ προειδοποιήσῃ τὴν Ἀλίκη. Σὰ γύρισε τὰ μεσάνυχτα σπῖτι, τὴ βρῆκε τὴν γυναίκα του στὸ κρεβάτι. Καμώθηκε πῶς κοιμόταν ἄμκ μπῆκε στὴν κρεβατοκάμαρα, καὶ σὰν ἔσκυψε καὶ τὴ φίλησε στὸ μέτωπο, ξετινάχτηκε σὰ νὰ τὴν ἐγλείψε γυμνοσιάλιαγκας, στραβομουτσούνιασε καὶ ξανάρχισε τὴ ροχαλητό. Τὸ πρῶτ' μουτρα. Μὲ τὰ στοιγέλια βγαίνανε τὰ λόγια ἀπὸ τὸ στόμα τῆς καὶ ἄμκ ἀρχίνησε νὰ τῆς δικιολογιέται ὁ Παῦλος, τὸν ἀντίσκοψε ἀπότομα:

— Ἀντράς εἶσαι καὶ δὲν ἔχεις νὰ δώσεις σὲ κκνένα λογαριασμό!

Ἰσαμε κείνο τὸ πρῶτ' δὲν τῷσε νιώσει ακόμα πῶς μὲ τὸ γάμο ἡ λευτεριά του χάθηκε. Ἰσως καὶ γκατὶ δὲν εἶχε κάνει ακόμα πάνου σ' αὐτὸ καμιά δοκιμή. Νά, ὅμως τώρα ποὺ ἡ πρώτη δοτιμὴ ἐγινε καὶ ἡ ἀπάντηση τοῦ δόθηκε τόσο σκληρή.

— Δὲν εἶμαι λοιπὸν λεύτερος, πιά νὰ ζῶ ὅπως θέλω; συλλογίστηκε καὶ ἀνατρίχιαζε μὲ τὸ συλλογισμό του αὐτό. Καὶ ἐπειδὴ μέσα του, καὶ ἀπὸ φυσικό του καὶ ἀπὸ τῆς μελέτης του, εἶχε γιγαντωμένο τὸ συναίσθημα τῆς λευτερίας, ἀρχίνησε σοδρα νὰν τὴ συλλογίζεται τὴ σκλαβιά του. Εἴτανε ὅμως καὶ ἄλλο. Ὁ Παῦλος ἀπὸ παιδί συνείθεζε νὰ σκέφτεται ποιητικὰ κ' ἔτσι νὰ τὴν παίρνει τὴ ζωή. Οὕτε τῷσε φανταστὴ ποτὲ πῶς μὲ τὸ γάμο τὰ ὄνειρα ψαλιδίζονται καὶ ἡ σκέψη στενεύει. Ἀκόμα καὶ πῶς δὲν ἔχεις τὸ λεύτερο νὰ ζεῖς ὅπως θέλεις ἐσύ, μὰ εἶσαι ὑποχρεωμένος τὰ συνήθειά σου νὰν τὰ ἐναρμονίζεις μὲ τὰ συνήθεια τοῦ ἄλλου καὶ τὴ ζωή σου νὰν τὴ συδιβάσεις μὲ τοῦ συντρόφου σου τὴ ζωή. Ἔτιες σκέψεις ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὴν πείρα τῆς ζωῆς δὲν τίς εἶχε κάνει ποτὲ ἴσως μάλιστα νὰ εἴτανε καὶ νωρὶς ακόμα.

Τὸ μεσημέρι, στὸ τραπέζι, τᾶσιαζε μὲ τὴ γυναίκα του. Τῆς ὑποσκέθηκε, τῆς ἐρκίστηκε, πῶς δὲ θὰ ξαναλείφει ἀπὸ τὸ σπῖτι. Μὰ ὅστερ' ἀπὸ λίγες μέρες πάτησε τὸν ὄρκο του. Τούτῃ τῇ φορὰ πῖτηδες. Ἐμεινε μὲ φίλους του στὴν μπέρα ἴσαμε τίς δέκκ τὸ βράδι. Ὁχι, ἀδερφέ! Μὲ τίς κότες θὰ κούρνιάζουμε; Γυρίζοντας σπῖτι, βρῆκε τὴ γυναίκα του στὴν τραπέζαρία. Τὸν καρτεροῦσε ξαπλωμένη σὲ μιὰ πολτρόνα, καὶ μόλις τὸν εἶδε τοῦδᾶλε τίς φωνές.

— Δὲν εἶναι κατὰστασι αὐτή!... Ἄν εἶναι νὰ ζεῖς ἔτσι ρέμπελα, νὰ μοῦ τὸ πείρς, φίλε μου, νὰ πάρω τὴν κόρη μου καὶ νὰ πάω στὸν πατέρα μου!...

— Πολὸ χωροφυλακίστηκε φέρνεσαι! τῆς παρήτηρησε χαμογελώντας ὁ Παῦλος.

— Θὰ βρῖσεις καὶ τὸν πατέρα μου τώρα; Αὐτὸ μὰς ἔλειπε! καὶ πῆγε καὶ κλειδώθηκε στὴν κάμαρά τῆς.

Ὁ Παῦλος πέρασε ὅλη σκεδὸν τὴ νύχτα ἄπνος στὸ γραφεῖο του. Εἶχε ἀρχίνησῃ καὶ αὐτὴς νὰ φουρκίζεται στ' ἀλήθεια. Μὰ τέτια ζωὴ νὰν τὴ βράσει. Σκλαβιά πές τῆς, ὄχι ζωή. Γιατὶ ἔλειψε μιὰ ὥρα ἀπὸ τὴν ὀρισμένη; Μὰ τότε γκατὶ δὲν τονὲ ράβει καὶ ἀπάνου στὸ φουστάνι τῆς; Φαίνεται δὲν τὸν ἀγκαπᾶει πιά. Ἄν τὸν ἀγαποῦσε, τέτιες πασαρίες δὲ θὰν τοῦ τίς ἔκανε.

Τὸ πρῶτ' ποὺ μπῆκε στὴ κρεβατοκάμαρα, βρῆκε τὴν Ἀλίκη πεσμένη πάνου στὴν κούνια τῆς Ἀννας, νὰ λούζει τὸ παιδί μὲ τὰ δάκρυα τῆς καὶ νὰν τοῦ λέει:

— Πάει, παιδί μου, πιά. Δὲν ἔχεις πατέρα!... Εἶσαι ὀρφανό!

Ὁ Παῦλος κατατράχτηκε.

— Μὰ, Ἀλίκη μου, τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λές! τῆς εἶπε μὲ συμπόνια.

— Εἶναι αὐτὰ ποὺ λέω, κύριε, τοῦ ἀποκρίθηκε, καὶ ἂ δὲν τὰ νιώθεις, τόσο τὸ χειρότερο γὰ σένα!...

Τὴ ζύγωσε. Δοκίμασε νὰ τὴν ἀγκαλιάσει. Τοῦ ἀντιστάθηκε. Τοῦ ἀντιστάθηκε πολὺ. Τονὲ δάγκωσε μὰ-

«λιστα στο χέρι. Φώναξε. Ζήτησε και την προστασία της κόρης της: «Παιδί μου, σώσε με!» Επιτέλους τη νίκησε, την έρριξε στο κρεβάτι και ήττη φίλησε γλυκά στο στόμα.

— Σάν παιδί κάνεις, καημένη! της είπε χαϊδευτικά.

Μιά κ' έγινε η αρχή, οι τέτιες σκηνές έρχόντουσαν ξακολουθητικά. Άν όχι κάθε μέρα, κάθε δεύτερη όμως μέρα σίγουρα. Πότε γιατί άργησε λίγο το μεσημέρι, πότε γιατί κακομίλησε της υπηρέτριας, πότε γιατί ο τόνος της φωνής του έιταναι δικταχτικός και πάντα για τέτιες ασήμαντες, και γελοίες τις περισσότερες φορές, άφορμές.

— Πάει πιά, δέ μ' αγαπάει η Άλίκη! συλλογιζότανε. Μά πάλι παρηγοριότανε μοναχός του:

— Μπορεί τέτις νάναι η συζυγική αγάπη!... Ποιός ξέρει!

Και τὰ δικά του όμως νεύρα δέ μένανε όλωςδιόλου ήσυχα. Άντι νά υποχωρεί και νά σωμαίνει σαν έδλεπε νευριασμένη την Άλίκη, νεύριζε κι αυτός, έδωζε κι αυτός τις φωνές, έδριζε, ήτυπούσε τις καρτέλες κάτω, μιὰ φορά μάλιστα σήκωσε και την καρέκλα νάν της τη φέρει κατακέφαλα.

— Τεμπελχανά! τούπε. Παλιοποιητή!

Η Άλίκη νάν τοῦ μιλήσει έτσι; Τὸ πλάσμα τὸ άβρό, πού και νάν τάγγιζε: άκίμα δέν τολμοῦσε δταν τὸδλεπε νά στολίζει τὸ σπίτι τοῦ Λερου, ή Άλίκη νάποθηριωθεί έτσι; Ά, δέν εἶναι ζωή αὐτή. Πρέπει νά πάρει ένα τέλος. Η νάλλάξει ή Άλίκη, ή νά πάρει τὰ μάτια του κι όπου τότε βγάλει ή άρη. Μὲ γκρίνιας και μὲ καυγάδες καθημερινούς ή ζωή γίνεται κόλαση.

Και συλλογιζότανε άκόμα: Τί νά σοῦ κάνει πούναι στη μέση αὐτή ή άλυσίδα, τὸ παιδί! πού νάν τάφισαι; Πῶς νά μὴν τὸ δλέπει πιά φεύγοντας; Άς εἰλεπε τὸ παιδί και τὰ λέγαμε. Τὸ καπέλλο του και δρόμο!

Και για νά μὴν μπορέσει ποτὲ νά κάμει τή γενναία αὐτή άπόφαση, τή δεύτερη χρονιά τοῦ γάμου του άπόχτησε και τή δεύτερη κόρη, την Πραξιθέα. Η άλυσίδα λοιπόν έγινε διπλή και άσπαστη.

Η Άλίκη δέν τὸ χάρηκε καθόλου πού άπόχτησε και δεύτερο παιδί. Τοῦ τὸ δήλωσε μάλιστα ὀρθά κορτά:

— Άν μὲ πήρες για παραμάννα, γελάστηκες! Άλλο παιδί δέν έχει πιά και πάρ' το άπόφαση!...

Της πρότεινε νάν της πάρει παραμάννα.

— Όχι, τοῦ δήλωσε, θάν τὸ δυζάξω κι αὐτὸ μοναχή μου. Σκαδά σου δέν εἶμαι;

— Εσύ, κυρά μου, της εἰπε, έχεις ὀρεξη νά τρώγεται μὲ τὰ ροῦχα σου! Σὲ καλὸ σου!...

Η Άλίκη κάτι τοῦ άπάντησε. Μά αὐτός, για νά μὴ την ταράξει στη θέση πού δρισκότανε, καμώθηκε πῶς δέν πολυκατάλαβε, Άρχινεσε μάλιστα νάν τὸ

ρήγει και για καλὰ ἔξω. Όχ άδερφέ! Άν τὸχαι σκοπὸ αὐτὴ νά φαγωθεῖ, ἄς φαγωθεῖ! Έμεῖς τή ζωή μας τή θέλουμε!

Άρχισε μάλιστα νάνκρωτιέται κιόλας και νά λέει:

— Η Άλίκη εἶναι αὐτή; Πῶς άλλαξε; Πού ή τρυφεράδα πούχε κορίτσι; πού τὸ ἡμερο φέρσιμό της; πού ή χαϊδάρια της φωνή!...

Κι άπάντηση δέν εἰσκιε. Μά και ποιός νάν τοῦ τη δώσει την άπάντηση. Η πείρα τοῦλεπε. Άν την εἶχε, θάν τοῦλεγε;

— Η γυναίκα σου δέν άλλαξε καθόλου. Εἶναι ἴδια κι απαράλλαχτη ὅπως τή γνώρισε. Οι κοριτσιστικοί ρωμαντισμοί μόνο της φύγανε μὲ την άλλαγή της ζωής και σοῦ φαίνεται τώρα άλλιῶτικη, άφου μάλιστα ὁ δικός σου ρωμαντισμός αὔξινει, άντι νά λίγαστέφει, μὲ τὰ χρόνια.

9.

Μὲ τὸν καϊρό, ὕστερ' άπό τρία τέσσαρα χρόνια, εἶχανε φαγωθεῖ κιόλας οἱ χιλιάδες τοῦ Παύλου κ' εἶχανε δάλει χέρι και στίς πέντε χιλιάδες της ὑποθήκης, πού την εἶχανε σηκώσει, άρχινεσε μιὰ κινουρία γκρίνια, και δικαιολογημένη κάπως στὸ σπίτι, για την άδεια. Ο Παῦλος πρὶν παντρευτεῖ τὸχε τάξει πῶς θά στρωθεῖ στη μελέτη και θά πάρει την άδεια του, για νά μπορέσει νά πετύχει: καμιά θέση ὕστερα ή και νά δικηγορήσει, μά ἔξι χρόνια τώρα τὸχε ρήξει θερὰ και νεύριαζε ἄμα τοῦ τὸ θυμίζανε. Η κατάσταση ὅμως αὐτή δέν μποροῦσε νά τραδήξει σὲ μάκρος: τὰ φιλά σωνόντουσαν, ὁ Παῦλος δούλευε μιὰ δουλιὰ ὄχι προσοδοφόρα: ἔγραφε τραγούδια κ' εἶχε στρωθεῖ νά γράφει κ' ένα δράμα. Μά ὅσο κι αν πατινόντουσαν τὰ τραγούδια του κι ὅσο κι αν ἔλπιζε μὲ τὸ δράμα του νά πάρει μιὰ μέρα θέση καλή στὰ γράμματα και νά βγάλει και μερικους παράδες αν παρασταθεῖ ή κι αν τυπωθεῖ, τὸ σπίτι ήθελε ἔξοδα κάθε μέρα και τὰ φιλά, εἴπαμε, σωνόντουσαν.

Άρχινεσε λοιπόν τή γκρίνια πρῶτα πρῶτα ή Άλίκη. Γκρίνια συστηματική, επίμονη. Κάθε πρῶτὸν ἴδιο χαβιά.

— Θα πάρεις την άδειά σου, χριστινέ μου; Σὲ βαρέθηκαν πιά νά κάθεται; Έχεις και κορίτσια τώρα: δέν τὰ συλλογίζεσαι;

Υστερα ήρθε επικουρία κι ὁ πεθερός του.

— Βρὲ άδερφέ, ρεζίλι μᾶς ἔκαμες! Έγὼ πάντρεψα την κόρη μου μὲ δικηγόρο, ὄχι μὲ χασομέρη!...

Κ' ή πεθερά τὸ ἴδιο:

— Μὲ ρωτάνε τί δουλιὰ κάνει ὁ γαμπρός σου και βουδαινουμε. Τί νάν τοῦς πῶ;

Κι ὁ Παῦλος, πού δεχότανε τις γκρίνιας της γυναίκας του, πού μπορεῖ στὸ βάθος της ψυχής του νάν τις εἰσκιε και σωστές, άναδε και κόρωνε ἄμα τοῦ μιλούσανε γι' αὐτή την ὑπόθεση τὰ πεθερικά του. Μιὰ μέρα μάλιστα δήλωσε της γυναίκας του ρητά:

— Νά πεις, του χωροφύλακα του πατέρα σου, να μη με σκοτίζει γιατί θανατωχτώ καμιά μέρα νάν τον βγάλω με τις κλωτσιές από το σπίτι!

— Δεν παίρνεις τα μούτρα σου!

— Θάν τό βρεις!

— Κι από πού θάν τον βγάλεις; τον ρώτησε αγριεμένη.

— Από το σπίτι μου!

— Μάτια μου!... Τό σπίτι είναι δικό μου... μου τάγοράσε ο πατέρας μου με τους παράδες του, και δεν έχει κανένα δικαίωμα να βγάλει τον πατέρα μου από το σπίτι του!

Και σε μια διαμαρτύρηση του Παύλου, έδωκε άμέσως την άπάντηση:

— Ήχασες κιόλας πώς τρεφόμεστε, πώς τρέφεται εσύ και τα παιδιά σου, από τα νοίκια του σπιτιού μου κι από τις πέντε χιλιάδες της προίκας μου!...

— Και τὰ δικά μου χρήματα πού φάγαμε δεν είντουσαν κι αυτά χρήματα; Είντουσαν βότσαλα; είπε ο Παύλος.

Τὰ δικά σου χρήματα τὰ σπατάλησες εσύ με την ταπειλιά σου και πάψε, παρακαλώ.

Ο Παύλος έπαψε. Μά για να πάψει πιά δόλοτα κι αυτή ή γκρίνια, πού τον ξεενύριζε και πούδλεπε πώς δέ θάχει τέλος καλό, τάποφάσισε και στρώθηκε στη μελέτη κ' έτσι στο χρόνο πάνου πήρε και την άδεια του και γαληνέψανε τὰ πράματα. Την πήρε όμως την άδεια, μά τί να την κάνει; Νά δικηγорήσει, ούτε τό φαντάστηκε ποτέ. Δεν είνταν πλασμένος για δικηγόρος, τζερε. Η ψυχή του δέ σήκωνε στρεφοδικίες, ούτε μπερμπαντιές, κι αν τάποφάσιζε να δικηγорήσει, θά ναυαγούσε από τὰ πρώτα πρώτα βήματα. Για να μην κάθεται λοιπόν και για να ξεφορτωθεί και τὰ παθετικά του, πού δέ λείπανε μέρα από τό σπίτι του, τάποφάσισε να ζητήσει μια θέση μακριά από την Αθήνα και τὰ κατάφερε με κάτι μέτα πούχε προσωπικά να διοριστεί ειρηνοδίκης σ' ένα νησί. Κι κλαδίτικο.

Ο Αερός καταχάρηκε άμα τόμαθε αυτό. Έτσι ντέ! Θάχουμε και γαμπρό δικαστή τώρα! Μά και της Αλίκης δεν της ξυνοφάνηκε. Είχε βαρεθεί κι αυτή την Αθήνα. Άς δούμε κι άλλα μέρη. Η ποικιλία στη ζωή δεν είναι άσκημη. Έπειτα, της φούσκωσε κι ο Αερός τὰ μυαλά της:

— Ρώτα μένα να σου πω! Ήρεις τί θέση έχει μια ειρηνοδίκινα στίς επαρχίες; Θά φουάνε τό δρόμο να περάσεις!... Άσε πιά πεσλένια!...

Μείνανε ένα χρόνο στο νησί πού τού; στείλανε. Έπειτα άλλαξε τό ύπουργείο κ' ήρθε ή μετάθεση. Από τίς Κυκλάδες τού; πετάξανε πάνου στην Άρτα. Μά ούτε καί δεν τού; άφίσανε. Κάθε λίγο και λιγάκι μετάθεση. Από τή μιάν άκρη της Ελλάδας στην άλλη.

— Μαθαίνουμε τή γεωγραφία της πατρίδας μας! έλεγε ο Παύλος στην αρχή χαμογελώντας.

Μά και ή Αλίκη δέ δυσαρεστιότανε γι' αυτό. Έ-

τσι πού χόρταινε γλήγορα με τό κάθε τί, της άρέζανε αυτές οι άλλεπάλληλες περιοδείες και περιπάσεις. Ηρι βαρεθούν ένα μέρος, ή Πολιτεία φιλόστοργα φρόντιζε να τού; τάλλάξει.

Μ' αυτή ή χαρά και ή ξεγνισία βάσταζε όσο είντουσαν νέοι. Έστερα με τὰ χρόνια, πού άρχινήσανε να βράνιουνε και νάν τὰ βαριούντα: όλα, τού; γεννήθηκε και ή λαχτάρα της ήσυχιας.

— Δεν υποφέρεται πιά τέτια ζωή! είπε πρώτη ή Αλίκη σάν τού; μεταθέσανε από την Καρδίτσα κάτω στο Τσιρίγο. Ούτε Ατσιγγανοί έτσι!

— Τό βλέπω και γώ!... Μά τί θές να κάνω;

— Νά! να πάς στην Αθήνα και να παρακαλέσεις!...

— Έγώ λέω να πάμε στην Αθήνα μια και καλή!...

— Και ναρχινήσουμε πάλι τὰ πρώτα μας: Ρεμπελιό κι άναδουλειά: Συχώρα με, χριστιανέ μου!...

10.

Ότόσο ήρθε μέρα πού τό ταξίδι αυτό της Αθηνάς τό πρότεινε ίδια ή Αλίκη. Δέκα χρόνια είνανε πού γυρίζανε από μέρος σε μέρος. Σήμερα δώ κι αύριο καί. Δέκα χρόνια, όσο κι αν πεις, κάτι βαρύνουνε στη ζωή. Και κουραστήκανε. Ο Παύλος ζύγωνε τὰ σαράντα. Η Αλίκη γιά τό ίδιο λιμάνι ταξίδευε. Έπειτα, μεγαλώσανε και τὰ κορίτσια. Δεκατέσσερω χρονών ή Άννα, ζύγωνε τὰ δεκατρία ή Πραξιθέα, πού τη λέγανε Θούλα χαϊδευτικά. Μά τίς άλλεπάλληλες μετάθεσες, τὰ κορίτσια μείνανε πίσω στα γράμματα. Καιρός είνανε νάν τό φροντίσουνε. Νάν τὰ δάλουνε σε μια σειρά. Έπειτα και τό πιό σπουδαίο, είχε πεθάνει πρόπερι ή μάνα της Αλίκης, φέτο πέθανε κι ο πατέρας της κ' ή μικρή περιουσία πού άφίσανε εί γέρδι, καμμιά σχανταριά χιλιάδες δραχμές, χρειάζότανε φροντίδα κ' επιτήρηση για να μην πάει στα χαμένα.

Αυτά κι αυτά τού; τὰ κατέστρωσε ένα βράδι ή Αλίκη. Κι ο Παύλος τὰ δέχτηκε δίχως άντιλογία. Τη λαχταρούσε κι αυτός την Αθήνα. Η περιπλανώμενη άποστολή του έληξε, καθώς έλεγε συχνά. Μά και τὰ σημειώματά του καίτουσαν σωρός στο φορτάρι του. Είχε μελετήσει πολύ τη ζωή, τού; ανθρώπους, τόν τόπο κι όλ' αυτά λογάριζε μια μέρα, σά γυρίσει με τό καλό στην Αθήνα, νάν τὰ ξεμεταλλευτεί. Δέχτηκε λοιπόν πρόθυμα την πρόταση της Αλίκης.

— Πάμε! της είπε.

— Τί στην όργή! τού; παρατήρησε. Ήρεις τόσους και τόσους έναί. Δέ θά μπορέσεις να χωθείς σε κανένα ύπουργείο, σε καμιά θέση καλή;

— Όλα γίνονται!

— Ένα μόνο τρέμω και φοδεύμαι!...

— Τί; ρώτησε ο Παύλος.

— Μήπως, πηγαίνοντας στην Αθήνα, δάλεις χε-

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ίδιοκτήτης : Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : Οδός Πραξιτέλη 29 (επάνω πάτωμα)

Συντηρημένη χρονιάτικη : Δρ. 20.

Βρίσκεται σε όλα τα κιάσκια και πουλιέται 40 λεπτά το φύλλο.

ρικό και στην κληρονομιά του γέρου και την κάνεις κι αυτή γυαλιά καρφιά!..

— Παιδιά είμαστε;

— Μωρέ, σε ξέρω τί σκορπιεχέρης είσαι! Τώρα θά σε μάθω;

— Νά, λοιπόν τί θά γίνει, 'Αλίκη. Την κληρονομιά του πατέρα νά την πάρεις εσύ και νάν τη διαχειριστείς. Στο χέρι τ' δικό μου οι παράδες κυλάνε, τ' ξέρω!..

— Κ' έχουμε και κορίτσια!..

Σάν τ'α συμφωνήσανε έτσι, γυρίσανε στην 'Αθήνα κ' εγκατασταθήκανε κει όριστικά. Καθίσανε στο σπίτι τους, στο ίδιο πάτωμα τ'ό απάνου, πού καθόντουσαν και πρώτα. Βάζανε και τ'α κορίτσια στο σχολείο. Τη μεγάλη τη στείλανε και στο 'Ωδείο γιά πιάνο. 'Ο Παύλος δέν κοιτάζε γιά θέση. Τ'ό φυσικό του δέν τόν άφινε νά πάει νά παρακαλέσει. Είπε σέ κάνα δυό δικούς του, μ'α τ'ό προτείνανε θέση έξω από την 'Αθήνα. Κι ούτός δέν τ'ό ένωουσε νάν τ'ό κουνήσει πιά από την πατρίδα του. Μ'α αυτό κ' ή 'Αλίκη τ'ό θελε. Θά ζούσανε δ'ό πιά. Μ'α κ' είχε ή 'Αλίκη τή διαχείριση σ'α χέρια της, οίkonόμ'α καθώς είτανε και νοικοκυρά, τ'α φέρνανε γιά καλά δόλτα, άνετα. Μ'α κι ό Παύλος άργός δέν έμενε. Έγραφε κι όλο έγραφε. Είχε τ'ό γραφείο του και δέν τόν ένοχλούσε κανείς μέσα κει. Είχε και τ'ό καθημερινό του ξεφασλισμένο. Μπορούσε λοιπόν άνετα νά δουλεύει. Και δούλευε. Μ'α σειρά μελέτες του γιά τήν 'Ελληνική πατρίδα, γιά τήν ψυχολογία τ'ό ρωμιού, μ'α χίλια δυό ντοκουμέντα και παρατήρησεις στολισμένη, δημοσιεύτηκε σέ κάπιο περιοδικό κι άκριβοπλερώθηκε. Φαίνεται π'ώς θάκανε και κάπια έντύπωση, γιάτι άμέσως τ'ό ζητήθηκε συνεργασία από τρεις έφημερίδες και τή δέχτηκε πρόθυμα.

— Νά λοιπόν, είπε μ'α μέρα στην 'Αλίκη, πού κι ό παλιοποιητής καθώς μ' έλεγες άλλοτε, μπορεί και θ'άζει παράδες δίχως νά προσκυνάει κανέναν!..

Μόν'α ένα δέν μπορούσε νά χωνέψει ή 'Αλίκη. Τis συχνές άπουσίες του. Έλεγε πολλές φορές τ'ό βράδι από τ'ό φαή. Καμιά φορά γύριζε στο σπίτι και κατ'α τ'α ξεμερώματα. Έμπλεχε στο γραφείο καμιάς έφημερίδας, ή τ'όρρηχνε έξω μ'α συναδέλφους του. Αυτό γιά τήν 'Αλίκη είτανε έγκλημα βαρύ.

— Πιός ξέρει ά δέν π'ας και σέ κανένα δρωμάσπιτο τή νύχτα! τ'όλεγε.

— Μ'α, άγάπη μου! διαμαρτυριότανε. Τώρα, στην ηλικία μας, τέτια πράματα;

— 'Εσύ!.. Μ'α δέ μ'α γέλας έμένα εσύ! Βγάλ' το από τ'ό νού σου! Ένας νοικοκύρης τίμιος γυρίζει νωρίς σπίτι του.

— Μ'α κ' ένας έξυπνος νοικοκύρης, τ'ης άποκρινότανε, μπορεί νά γυρίζει νωρίς σπίτι του, κι όμως νάν τ'α κάνει όλα!.. Οί άτιμες δουλιές δέ γίνονται μοναχά τή νύχτα. Γίνονται και τ'ό πρωί, γίνονται και τ'απομεσήμερο... γίνονται σ' όποια ώρα έχεις κέφι... ξέρε το!..

— Μ'α τ'α ξέρεις; Ελ' αυτό εσύ!.. Τ'ό παραδέχουμ'α!.. Τέτιος πού 'σαι!..

'Απειρες φορές μαλώσανε πάνου σ' αυτό τ'ό ζήτημα, χωρίς νάν τ'α καταφέρουνε νάρθουνε σέ κανένα συμπέρασμα. Τρωγόντουσαν μοναχά κι όλο θρίζόντουσαν. Ένα βράδι πού ή 'Αλίκη είτανε χωρίς νεόρα, και σ'is άγάπες της, τ'ό είπε, στο τραπέζι, ύστερ' από τ'ό φαή, όταν τ'α κορίτσια είχαν πάει νά κοιμηθούν:

— Έλα, Παύλο, νά μιλήσουμε ν'α δυό φίλοι καλοί, νά συζητήσουμε δίχως νεόρα και δίχως φωνές.

— Έμπρός, λέγε!.. τ'ης είπε χαμογελώντας.

— Μ'α θά μ'α άπαντήσεις ειλικρινά σέ ό,τι σέ ρωτήσω...

— Βέβαια!..

— Σ'ό άρέσει πού μένεις; Έξω τ'ό βράδι;

— Κάποτε...

— Τί θά πει αυτό;

— Νά, κάποτε μ'α άρέσει πού μένω τ'ό βράδι έξω, είτε γιάτι έχω δουλιά, είτε γιάτι ή παρέα μ'α άρέσει, και κάποτε μένω ξεπίτηδες, δίχως κέφι και δίχως τήν παρμικρότερη εύχαρίστηση, μόνο και μόνο γιάτι δέν μπορώ νά υποφέρω τήν ιδέα π'ώς είμαι υποχρεωμένος νάρθω νωρίς σπίτι, γιά νά μ'α άκούω τις φωνές σου!..

— Καλά! τ'ό είπε ή 'Αλίκη δίχως νά πειραχτεί. Μ'α ξήγα μου και τ'ότο: Γιάτι όταν είσουν ανύπαντρος και είχες όλο τ'ό λεύτερο, κι όταν είσουν άρραβωνιασμένος και δέν είχες νά δώσεις λόγ'ο σέ κανένα, δέν έδωγανες ποτέ νύχτα από τ'ό σπίτι και πολλές φορές καθόσουνε άλάκρες βδομάδες μέσα σ'α σπιτόκοττα;

— 'Ο Παύλος σκέφτηκε λίγο και τ'ης είπε μ'α φωνή νηγιμένη από συγκίνηση, σιγά και φιλικά:

— Τότε δέν είμουνά παντρεμένος!

Κ' ή 'Αλίκη κούνησε περίλυπα τ'ό κεφάλι της.

(Ακολουθεί)

